

Natal Mubarak (Vrolijk Kerstfeest) deel 1

Clark opende de deur van zijn luxe chalet naar het terras. Oh, die warmte en die zon! Dit was precies wat hij wilde. Hier had hij al tijden naar verlangd. Het was twee weken voor kerst. Dit jaar geen kou en sneeuw voor hem. Geen boom en geen kalkoen. Nee, dit jaar had hij voor zichzelf gekozen. Tot grote verontwaardiging van zijn familie. Kerst hoorde je thuis te vieren. Nou, wat hem betrof, even niet meer. Ieder jaar was er ruzie, werd er te veel gedronken en werden er dingen gezegd die niet meer teruggenomen konden worden. Zijn broer Jacob treiterde zijn zus Kim. Zijn on/off relatie Kirstie keek voornamelijk op haar telefoon. Zijn zwager Dirk werd kwaad op Jacob. Oom Leo hing in de gordijnen van de drank. Zijn vader viel in slaap aan tafel. En aan het eind van de avond stond Clark aan de afwas, samen met zijn moeder die tegen die tijd in tranen was.

Vorig jaar had hij aangekondigd dat hij dit jaar geen kerst met ze wilde vieren. Hij ging op vakantie naar een tropisch oord. Ondanks al het gesmeek, gesoebat en geruzie, had hij voet bij stuk gehouden. Iedere keer hetzelfde liedje. Hij deed er niet meer aan mee. De hele familie Taylor kon hem even gestolen worden. En hier stond hij nu.

Hij was gisterenavond laat aangekomen en had nauwelijks iets kunnen zien van de omgeving. Na een vlucht van bijna elf uur, oponthoud op het vliegveld en een uur in een bus was hij doodmoe op de plaats van bestemming aangekomen en direct zijn bed ingedoken.

Hij rekte zich uit, knipperde tegen het zonlicht in en liep weer naar binnen. Zwembroek, zonnebril, handdoek; hij ging eerst een frisse duik nemen in het zwembad. Hij liep de drie treden af van zijn chalet en voelde het warme zand onder zijn voeten. Heerlijk. Nou ja; Au! Miljaar, dat zand was bloedheet. Hij liep het trappetje weer op naar binnen, op zoek naar zijn slippers. Zo. Hij was er klaar voor. Hij liep om zijn tijdelijke habitat heen en stond direct op het strand. Wauw. Wat een uitzicht. De zee, helder en blauw met een eindeloos lang wit zandstrand. Daar zou hij straks heengaan. Na het ontbijt. Eerst een plons in het zwembad. Waar lag dat eigenlijk? Hij zwierf over het terrein en zwaaide vrolijk naar de eerste personeelsleden die al vroeg aan het werk waren. 'Good morning, where can I find the swimming pool?'

'All the way through. At the end on your right, sir. Have a nice day.' Het meisje lachte vriendelijk naar hem. Het zwembad had bijna olympische afmetingen en met een stralende glimlach gooide hij zijn handdoek op een ligbed en dook het water in. Toen hij bovenkwam, begon hij rustig wat baantjes te trekken en zwom daarna met lome slagen naar de kant. Wat een heerlijkheid! Dit zou Kirstie ook fantastisch vinden, dacht hij.

Hij liet zich opdrogen in de ochtendzon, kleepte zich om in zijn chalet en vertrok toen naar de ontbijtzaal. Echt alles was voorhanden. Koks in tenue stonden al omeletjes en ander lekkers te bakken. Clark was niet zo'n grote ontbijter, maar het zag er allemaal zo watertandend lekker uit, dat hij zich liet verleiden tot een bord vol heerlijkheden. Hij nam zijn blad mee naar buiten en genoot van zijn thee, het ontbijt en de prachtige tropische tuin. Er stonden bomen en planten die hij nog nooit had gezien of slechts in mini-vorm in het tuincentrum thuis. De tuinmannen waren

de struiken in vorm aan het snoeien en de paden werden geveegd. De reisgids had niet overdreven met de aanprijzing van een 'tropische oase'. Dit was vakantie in optima forma.

Hij keek naar de tralies. Het leek eigenlijk gewoon op kippengaas. Hoe konden die dunne ijzerdraadjes hem nu vasthouden op deze plek? De wereld in dit vieze benauwde kot en de fantastische wereld erbuiten; simpel gescheiden door een paar gevlochten ijzertjes. Het verschil in gevoel dat ze je gaven. De lucht die hij inademde was hetzelfde. Maar de rest was een universum van verschil. Hoe was hij hier terechtgekomen? Hij staarde naar het gaas, alsof hij zich er in gedachten doorheen kon persen. Of dematerialiseren. Kon hij die afscheiding niet wegdenken en er gewoon doorheen lopen? Als dat toch eens mogelijk was. Hij schudde vermoeid zijn hoofd. Wat een verschrikking. Nu zou hij toch willen dat hij thuis bij zijn ouders was om kerst te vieren. Met alle bijkomende familieproblemen. Daar hadden ze geen idee van de enorme ellende waar hij zich in bevond. Zijn telefoon was meteen geconfisqueerd bij zijn arrestatie en ook de rest van zijn persoonlijke spullen die hij bij zich had, had hij in moeten leveren. Het werd niet eens ergens genoteerd. Zelfs zijn horloge. Je mocht hier kennelijk niet zien hoe hemeltergend langzaam de tijd voorbij kroop. Het was het laatste kerstgeschenk van zijn moeder geweest. Ze had het met zorg uitgekozen en prachtig ingepakt. En hoe zou het met Kirstie zijn? Zou ze die baan in het buitenland hebben aangenomen, waar ze zo vaak mee bedreigd had? Of gewoon weer bij de kerstdis aanschuiven. Ze hoorde inmiddels bij de familie.

Mevrouw Taylor zat met haar man aan de koffietafel. Zoals gebruikelijk in de weken voor kerst moest er een lange to-do lijst worden gemaakt. Mevrouw Taylor zat met een somber gezicht naar het lege vel voor haar te staren. 'Wat is er Irene?' Meneer Taylor keek haar onderzoekend aan. 'Ik weet het niet, Tom. Ik krijg gewoon niets op papier. Ik heb er gewoon niet zo'n zin in dit jaar, lijkt het.' Tom knikte. 'Ik mis hem ook Irene. Met kerst hoor je bij elkaar te zijn. Maar ieder jaar die ruzies en dat gekibbel; ik begrijp hem wel. Ik vind het ook niet bepaald prettig.' 'Nou, jij valt anders halverwege altijd in slaap. Dus jij hebt geen klagen,' antwoordde Irene snibbig. Tom schoot in de lach. 'Dat bedoel ik dus.' 'Sorry lieverd, je hebt gelijk. Het zit in onze genen denk ik.' 'We laten ons niet uit het veld slaan schat; we hebben nog meer mensen om te vertroetelen. En zeker Kirstie, nu Clark er niet bij is. Die twee horen gewoon bij elkaar. Ze weten het alleen zelf nog niet.' Irene knikte en gezamenlijk bogen ze zich over het papier en begonnen aan hun huiswerk.

Hij had het bloedheet. Het zweet liep tappelings langs zijn gezicht en kriebelde in zijn nek. Het was akelig benauwd in de cel. Hier kwam geen verfrissend windje langs. Hooguit een chagrijnige bewaker met een schep rijst op een vies aangekoekt bord en een jerrycan lauwwater. Clark had hem gezegd dat hij recht had op een telefoontje naar een advocaat of de

ambassade, maar de bewaker had hem minachtend aangekeken en met zijn hand een wegwerpgebaar gemaakt.

Hij had geen idee wanneer zijn 'zaak' zou voorkomen, of hij zou voorkomen en wat voor straf er op stond. Wat had ie nou helemaal gedaan? Hij keek achterom naar zijn celgenoten. Het waren er minstens dertig. Ze lagen en zaten tegen elkaar aan op de vuile grond. Er werd gehoest, gefluisterd, maar bovenal getranspireerd. God, wat stonk het hier. Al die ongewassen zwetende lijven. Hij wist wel dat ze er niets aan konden doen. Er was niet eens zeep of shampoo aanwezig in de douchehokken. Hij droeg inmiddels zelf ook de "odeur" van een beer. En anders was er wel de misselijkmakende geur van de open latrine. Alle menselijkheid werd je hier ontnomen. In een paar dagen tijd was hij sterk vermagerd. Het drinkwater had hem doen overgeven en diarree was hier niet te voorkomen. Zijn shirt was stuk getrokken. Zijn broek had nog maar één pijp. De eerste dag hadden medegevangenen letterlijk het hemd van zijn lijf proberen te scheuren. Hij had zich met hand en tand verdedigd, maar was niet opgewassen tegen deze meute wanhopige mannen. Voor een korte broek of een schoon shirt werd hier een moord gepleegd. Letterlijk. Toen hij onder de mannen op de grond lag en voelde hoe handen zich in zijn broekzakken persten, op zoek naar iets waardevols en aan zijn shirt rukten, dacht hij dat dit zijn laatste minuten op aarde waren. Hij kreeg geen lucht meer. Hij zou hier sterven. In een gore cel, op een smerige vloer, in een vreemd land en niemand wist waar hij was. Plotseling hoorde hij een schreeuw, gevolgd door geratel in een taal die hij niet verstond. Langzaam trokken de mannen zich terug. Clark bleef uitgeput op de grond liggen, toen een gezicht boven hem opdoemde. 'Hey! Hey, you oké?' Clark knikte. Hij kon niet meteen praten. De vreemdeling trok hem overeind. 'You oké yes?' Clark knikte nogmaals en schraapte zijn keel. 'Yes, yes, thank you.'

'Me Rohan and you?'

'Clark,' sprak Clark hees. Deze vreemdeling had hem zojuist het leven gered.

Na het overvloedige ontbijt, was het goed om even de benen te strekken en dus verkende hij de omgeving van het hotel. Het bestond uit meerdere lage gebouwen op een groot terrein in een enorme tropische tuin. Hij kwam langs een overschaduwde terras, waar de eerste mensen al zaten te genieten; lezend en pratend en drinkend van hun kopje koffie. Hier en der waren zitjes ingericht met dikke zachte kussens en ernaast stond een drinkwatertap. Hij zag een tennisbaan in de verte, een klein podium met dansvloer waar artiesten 's avonds optraden en een jacuzzi waar nu al hotelgasten in lagen. Hij ging doen wat hij zichzelf beloofd had. Een lange strandwandeling maken en daarna heerlijk zwemmen in een kalme zee.

Hij lag wel een kwartier drijvend op zijn rug in zee. De kleine golven duwden hem zachtjes heen en weer. Met zijn ogen dicht bedacht hij, dat dit toch wel het beste idee in jaren was geweest. Na nog wat heen en weer gezwommen te hebben, waadde hij terug naar het strand. Onder een parasol op een strandbed suste een zacht briesje hem onmiddellijk in slaap. Drukte en lawaai op het strand maakte hem weer wakker. Om zich heen kijkend, zag hij in de verte een hoop mensen in het water staan. Er was een vissersboot teruggekomen en de netten werden nu binnengehaald. Nieuwsgierig geworden, stond hij op en liep er naartoe. Er stonden vele andere

toeristen te kijken en alles vast te leggen met hun telefoon. Clark besloot een handje te helpen en samen met de vissers trokken ze de zware netten het strand op. Lokale vrouwen haalden de kleinste visjes en krabbetjes uit het net. Maar er waren ook een paar enorme tonijnen en een surmai buitgemaakt. De vangst was reden tot geroep en gelach. Er kon vandaag weer gegeten worden! 's Avonds had hij zelf ook uitgebreid gedineerd in het restaurant van het hotel. Hij bestelde een grote curry met vis en schelpdieren. Dat was nog eens wat anders dan die gortdroge verbrande kalkoen bij zijn ouders thuis. Hij had al een paar keer geopperd om iets anders te eten met kerst, maar daar was natuurlijk geen denken aan. Het één hoorde nou eenmaal bij het ander. Een kerst zonder kalkoen! Weinig kans.

De tweede dag had hij een boottocht gemaakt naar het tegenoverliggende eiland. Samen met andere toeristen en onder begeleiding van een gids hadden ze een beroemde broedplaats voor schildpadden bezocht. Het geluk was met hen. Meerdere kleine schildpadjes waren op dat moment uit hun ei gekropen en gingen onhandig peddelend richting zee. Clark had er veel foto's van gemaakt en naar zijn moeder gestuurd. Daarna waren ze naar een onbewoond eilandje gevaren en hadden daar een provisorische bbq opgezet, waarna ze op de rotsen gezeten een hengel uitgooiden om een lunch te verschalken. Wat een leven. De wind, de vrijheid en het heerlijke weer. Hij begon nu al zijn bleke Engelse kleurtje te ruilen voor een lichtbruine. 'Oh Kirstie,' zuchtte hij. 'Je weet niet wat je mist.'

De lunch van zelfgevangen vis op de bbq was niet te evenaren geweest en na een dutje in de schaduw waren ze 's middags gaan snorkelen. Hier was het water extreem helder. Er bestond gewoon een totaal andere wereld onder het wateroppervlak. Wat een extravagante kleuren! Koraal, papegaaivissen, zeepaardjes, babyhaaien, discussvissen; van alles zwom voorbij. De één nog kleurrijker dan de ander. Hij waande zich in een nieuwe wereld zodra hij zijn hoofd onder water stak. Hij kreeg er geen genoeg van. Na anderhalf uur kwamen de meeste toeristen weer aan land. Clarks handen waren helemaal gerimpeld toen hij uiteindelijk ook uit het water kwam. Wat een middag. Hij had genoten. Tegen zonsondergang voeren ze met de boot terug. Met een koud biertje in zijn hand keek Clark over het water uit. De lucht kleurde langzaam in verschillende tinten oranje/roze. Net na zonsondergang kwamen ze weer aan wal. Clark dankte de schipper en de gids uitvoerig; Hij had het nog nooit zo naar zijn zin gehad.

Rohan hielp Clark overeind en trok hem mee naar een hoek van het smerige blok. Hij was nieuwsgierig naar deze buitenlander en wilde graag met hem praten en alles over hem weten. Hij gebaarde Clark te gaan zitten en schoof naast hem tegen de muur aan. Les nummer één; nooit met je rug naar anderen toe gaan zitten. Dat kon je je leven kosten. Hij was benieuwd waar Clark vandaan kwam en hoe hij hier terecht was gekomen. Voor Rohan was het een goede manier om zijn steenkolenengels op te vijzelen. Voor Clark om te begrijpen en te leren hoe het er hier aan toe ging. Rohan bleek een oude bekende in de gevangenis te zijn. Een draaideurcrimineel zogezegd. Daar had hij aanzien mee verworven. Er werd naar hem geluisterd. Alhoewel je hier in India geen groot vergrijp hoefde te plegen om in dit cachot te worden opgesloten. Meestal deed Rohan dit bewust, omdat zijn jongere broer Arjun vaak werd

opgepakt. Ze waren met zijn tweeën, er was geen verdere familie meer over. Omdat Arjun zich alleen niet staande kon houden in deze afschuwelijke omgeving, liet Rohan zich iedere keer weer oppakken, om in de gevangenis voor zijn broer te kunnen zorgen. Arjun was verslaafd aan fenobarbital; een synthetische drug. Het lukte hem niet om af te kicken. Vanwege de talloze diefstallen werd hij iedere keer weer opgesloten. Maar hij kon daarbinnen zonder hulp niet overleven. Clark was enorm onder de indruk van deze familieliefde. Hij vertelde met schroom over zijn eigen familie. Wat leefde hij in enorme luxe. En waar gingen zijn problemen eigenlijk over? Dat zei hij ook vol schaamte tegen Rohan. Die vond echter, dat het lag aan het leven dat je leidde. Als je genoeg eten en drinken en een dak boven je hoofd had, had je andere problemen dan wanneer je, zoals velen hier, tot de laagste kaste behoorde. Iedereen had wel problemen; je moest ze niet met elkaar willen vergelijken. Rohan had een bewonderenswaardige filosofische kijk op het leven.

©Dorothea Virginia Russel